

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 marca 2014 roku pełnomocnik powoda M. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) z siedzibą w W. tytułem zadośćuczynienia kwoty 16.500,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając roszczenie wskazał, iż w dniu 28 października 2010 roku, na trasie W. – B., w pobliżu miejscowości M., kierujący samochodem marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...) w sposób niespodziewany zjechał na lewy pas ruchu czym doprowadził do zderzenia czołowego z kierowanym przez powoda samochodem ciężarowym marki (...) o nr rejestracyjnym (...). Wskutek powyższego zdarzenia M. Z. doznał urazu kręgosłupa, łączącego się z koniecznością długotrwałego leczenia, w tym rehabilitacji. Pozwany, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, przyjął odpowiedzialność za zdarzenie i wypłacił tytułem zadośćuczynienia na rzecz powoda kwotę 3.500,00 zł. W ocenie strony powodowej kwota ta nie rekompensuje doznanej krzywdy, w związku z czym uzasadnione było wystąpienie z roszczeniem o zapłatę dodatkowej kwoty zadośćuczynienia w wysokości 16.500 zł.

Pełnomocnik pozwanego w odpowiedzi na pozew z dnia 10 kwietnia 2014 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Zdaniem pozwanego przyznana powodowi kwota zadośćuczynienia w wysokości 3.500,00 zł jest kwotą odpowiednią w świetle art. 455 § 1 k.c. i w pełni rekompensuje rozmiar doznanej przez powoda krzywdy. Pozwany zakwestionował jednocześnie stanowisko powoda (a tym samym ustalenia zawarte w opinii biegłego sporządzonej w sprawie o sygn. akt I C (...)), iż dolegliwości w postaci zespołu korzeniowo szyjnego z drętwieniem prawej kończyny górnej pozostawały w normalnym związku przyczynowo – skutkowym z wypadkiem z dnia 28 października 2010 r.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 października 2010 roku na trasie W. - B. w pobliżu miejscowości M. doszło do zderzenia pomiędzy (...) o numerze rejestracyjnym (...), prowadzonym przez powoda M. Z. z samochodem marki C. (...) o nr rej. (...). Sprawca zderzenia – P. T., zjechał na lewy pas drogi i zderzył się czołowo z pojazdem prowadzonym przez powoda. W chwili zdarzenia właściciel pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) – S. T. - posiadał aktualne ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w W..

Dnia 2 lipca 2013 roku powód zgłosił zaistniałe zdarzenie pozwanemu ubezpieczycielowi. Decyzją z dnia 22 lipca 2013 roku pozwany przyznał M. Z. - tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku powyższego wypadku - odszkodowanie w wysokości 3.132,34 złotych. Powód nie zgodził się z wysokością przyznanego zadośćuczynienia i zaskarżył ww. decyzję pozwanego towarzystwa ubezpieczeniowego. Po ponownym rozpatrzeniu zgłoszonego roszczenia ubezpieczyciel zwiększył kwotę przyznanego świadczenia do kwoty 4.132,34 zł i z mocy decyzji z dnia 21 lutego 2014 roku dopłacił mu kwotę 1.000,00 zł.

Bezpośrednio po wypadku M. Z. nie odczuwał żadnych dolegliwości. W związku z wypadkiem nie był hospitalizowany, nie był również na zwolnieniu lekarskim, ani nie wymagał pomocy osób trzecich. Po dwóch dniach od zdarzenia wystąpiły u powoda bóle szyi i ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego. Podczas leczenia w poradni rehabilitacji SPZOZ w S. powód zgłaszał dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego, drętwienie kończyny górnej prawej. Wyniki przeprowadzonego badania lekarskiego wykazały bolesność palpacyjną wyrostków kolczystych dolnego odcinka kręgosłupa C, ograniczenie ruchomości w odcinku szyjnym kręgosłupa, zaniki mięśnia naramiennego prawego i nadgrzebieniowego oraz osłabienie siły mięśni kończyny górnej prawej (głównie mięśni obręczy barkowej i ramienia). Z uwagi na dolegliwości bólowe głowy i kręgosłupa, zawroty głowy, parestazję rąk i osłabienie siły zginaczy palców ręki prawej M. Z. podjął leczenie również w poradniach neurologicznych. Przyjmował zalecone przez lekarza neurologa leki typu (...) oraz leki przeciwbólowe w przypadkach silnego nasilenia dolegliwości bólowych.

Następstwem wypadku z dnia 28 października 2010 roku jest stwierdzony u powoda uraz więzadłowo – dyskowy kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem jego ruchomości, a ponadto z objawami korzeniowo podrażnieniowymi (drętwienia palców III, IV, V ręki prawej) i korzeniowo ubytkowymi (osłabienie siły mięśni i zanik mięśni), a także zespół bólowy kręgosłupa piersiowego na tle zwyrodnieniowo – dyskopatycznym. Doznany uraz kręgosłupa skutkował uszkodzeniem więzadeł kręgosłupa, w tym więzadła podłużnego, co miało wpływ na powstanie centralnej wypukliny krążka C5/C6 z modelowaniem worka oponowego. Stosowana rehabilitacja przynosiła jedynie okresową poprawę stanu zdrowia powoda.

Zmiany w obrębie odcinaka szyjnego kręgosłupa w postaci zmian wytwórczych na krawędziach trzonów C3 i C4 oraz odwodnienia krążka międzykręgowego C5/C6 istniały u powoda przed wypadkiem i są wynikiem rozwijających się z wiekiem zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa związanych ze specyfiką pracy kierowcy samochodu.

W chwili obecnej M. Z., pomimo upływu znacznego okresu czasu od dnia wypadku, nadal odczuwa osłabienie i drętwienie ręki prawej, bóle szyi przy jej skrętach i po dłuższym pozostawaniu w pozycji siedzącej, a także okresowo bóle głowy w okolicach skroni i potylicy. Ze względu na dolegliwości odkręgosłupowe nie jest w stanie wykonywać pracy kierowcy, od stycznia 2014 roku jest osobą bezrobotną. Powód jest przy tym osobą młodą – ma 29 lat (w chwili wypadku miał 25 lat), przed zdarzeniem nie był leczony w poradniach specjalistycznych z powodu schorzeń kręgosłupa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda, dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia powoda, opinii biegłych lekarzy sądowych H. B. i C. K., dokumentacji zebranej w aktach szkody o nr PL (...).

Sąd zważył, co następuje:

Po rozpatrzeniu wszystkich okoliczności sprawy oraz po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, iż powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie, tj. co do kwoty 12.500,00 zł.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013.392 j.t. z poz. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Poza sporem w sprawie były okoliczności w jakich doszło do wypadku drogowego w dniu 28 października 2010 roku., osoba sprawcy, jej odpowiedzialność odszkodowawcza na zasadzie art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. Pozwany nie kwestionował również swojej odpowiedzialności gwarancyjnej co do zasady, a jedynie rozmiar doznanego urazu i jego skutki. W tych warunkach należało określić wysokość przysługującego powodowi zadośćuczynienia.

Stosownie do art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Krzywda, której naprawienia można domagać się na podstawie art. 445 k.c. stanowi niemajątkowy skutek naruszenia dóbr osobistych, może polegać zarówno na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach bezpośrednio związanych ze stanem zdrowia, ale też odnosić się do dalszych następstw uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, w postaci np. odczuwalnego dyskomfortu w wyglądzie, mobilności, sprawności, poczuciu nieprzydatności społecznej bądź nawet wykluczenia.

Podkreślić zarazem należy, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny. Wysokość zadośćuczynienia powinna odpowiadać wielkości ustalonej krzywdy, ponieważ świadczenie to ma stanowić w przybliżeniu ekwiwalent utraconych dóbr. Sąd winien każdorazowo oceniać wysokość zadośćuczynienia w oparciu o

konkretne okoliczności sprawy mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, niemożność wykonywania zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, kontaktów towarzyskich itp. Przyznane świadczenie pieniężne musi zarazem przedstawiać ekonomicznie odczuwalną, wymierną dla samej osoby poszkodowanej, wartość. Jego wysokość nie może stanowić zapłaty sumy symbolicznej. Jednocześnie, w świetle ugruntowanej linii orzecznictwa, niewłaściwym jest przyjmowanie automatyzmu w ustalaniu wielkości zadośćuczynienia, uzależniając jego wymiar wyłącznie od stopnia utraty zdrowia, bowiem stopień ten w żadnym razie nie jest równoznaczny z rozmiarem krzywdy i wielkością należnego zadośćuczynienia (por. wyrok SN z dnia 5 października 2005 roku, I PK 47/05). Zdaniem Sądu, posługiwanie się tabelami procentowego uszczerbku na zdrowiu i stawkami za każdy procent trwałego uszczerbku przy ocenie rozmiaru szkody może mieć znaczenie jedynie pomocnicze - orientacyjne - dla rozstrzygnięcia zasadności roszczenia o zadośćuczynienie.

W celu ustalenia przyczyn, rodzaju i zakresu urazów doznanych przez powoda oraz związanych z tym dolegliwości bólowych, przebiegu procesu leczenia, wpływu tych dolegliwości na życie powoda, stopnia procentowego doznanego uszczerbku na zdrowiu, możliwości wystąpienia w przyszłości powikłań po doznanych urazach, a także ograniczenia sprawności ruchowej powoda na skutek doznanych urazów Sąd dopuścił dowód z akt sprawy Sądu Rejonowego w S.prowadzonej pod sygnaturą akt IC (...) - z pisemnej opinii sądowno - lekarskiej (k. 82 - 90 akt sprawy IC (...)) oraz dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurologii oraz z zakresu ortopedii i traumatologii (k. 62 - 67).

W opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu ortopedii, traumatologii i neurologii, sporządzonej dla celów postępowania prowadzonego w Sadzie Rejonowym w S.pod sygn. akt I C (...), wskazano, iż M. Z.w wyniku zdarzenia z dnia 28 października 2010 roku doznał urazu więzadłowo - dyskowego kręgosłupa szyjnego, skutkującego zespołem bólowym kręgosłupa z ograniczeniem jego ruchomości, ponadto drętwieniem palców od III do V ręki prawej oraz osłabieniem siły ręki prawej - stanowiący według rozporządzeni Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu z dnia 18 grudnia 2002 roku (pkt 94a) trwałe uszczerbek na zdrowiu powoda w wymiarze 10 %. W ocenie biegłych następstwem przebytego wypadku był także zespół bólowy kręgosłupa piersiowego. Opinie powyższa została przy tym sporządzona w oparciu o badanie podmiotowe, badanie przedmiotowe i dane z dokumentacji medycznej dotyczącej powoda.

Powołani celem weryfikacji powyższej opinii biegli lekarze sądowi z zakresu ortopedii, traumatologii i neurologii C. K.i H. B.. w oparciu o analizę opinii z akt sprawy I C (...) oraz dokumentację medyczną powoda, potwierdzili zarówno stwierdzony zakres obrażeń, jak i stopień i trwałość uszczerbku na zdrowiu powoda. Wskazali oni jednocześnie, iż stwierdzone badaniem MRI zmiany w obrębie odcinka szyjnego kręgosłupa w postaci zmian wytwórczych na krawędziach trzonów C3 i C4 oraz odwodnienie krążka międzykręgowego C5/C6 są wynikiem rozwijających się z wiekiem zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, do których powstawania przyczynia się charakter pracy kierowcy, i istniały u M. Z.przed zdarzeniem z dnia 28 października 2010 roku. Natomiast zniesienie lordozy szyjnej i centralna wypuklina krążka C5/C6 z modelowaniem worka oponowego prawdopodobnie są następstwem przebytego urazu - o czym świadczą pozostające w związku ze zdarzeniem, a zarazem ze stwierdzoną dyskopatią, dolegliwości bólowe barku, zaniki mięśnia naramiennego prawego i nadgrzebieniowego oraz osłabienie prawej ręki. Z opinii biegłych wynika zarazem, iż doznane przez powoda obrażenia przyczynią się do szybszego rozwoju zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa i mogą być źródłem stałych dolegliwości bólowych kręgosłupa i objawów podrażnienia korzeni nerwowych. Rokowania na przyszłość są przy tym labilne, bowiem dolegliwości pomimo leczenia wykazują okresowe nasilanie się. .

Uwagi do powyższej opinii złożyła strona pozwana, kwestionując ustalony w opinii trwałe uszczerbek na zdrowiu, a także wskazując na wpływ czasu od momentu zdarzenia do chwili ujawnienia objawów poszczególnych schorzeń.

W opinii uzupełniającej z dnia 27 sierpnia 2014 roku biegli sądowi podtrzymali swoją dotychczasową opinię. Wskazali, iż doznany uraz był czynnikiem wyzwalającym dla ujawnionych dolegliwości, zaś do chwili wypadku powód był osobą zdrową. Jak wynika z ich opinii uraz kręgosłupa powoda skutkował uszkodzeniem więzadeł kręgosłupa, w tym więzadła podłużnego, które osłania trzony kręgowe od tyłu (chroni przed uwypukleniem krążków międzykręgowych). Podkreślili, iż przy uszkodzeniu tego więzadła dochodzi do wypuklin dyskowych, co

miało miejsce również u powoda. Wskazali, iż dolegliwości związane z dyskopatią pourazową często ujawniają się z opróżnieniem, wskutek nawarstwienia procesu zapalnego wtórnego do mechanicznego podrażnienia korzeni. Dolegliwości kręgosłupa szyjnego pojawiły się przy tym w niewielkiej odległości czasowej od wypadku, przejawiały intermitujący przebieg (z okresami nasilenia i zmniejszania dolegliwości). Stosowane leczenie przyniosło okresową poprawę, lecz kolejne mikrourazy - np. spowodowane wstrząsami podczas jazdy samochodem, ponownie nasiliły następstwa dyskopatii. Wskazali jednocześnie, iż ustalony 10 % uszczerbek jest uzasadniony przez istnienie objawów korzeniowo podrażnieniowych i korzeniowo ubytkowych, długotrwałość dolegliwości związanych z doznanym urazem i ich nawroty. Strony nie miały zastrzeżeń do opinii uzupełniającej.

W ocenie Sądu wszystkie wskazane wyżej, sporządzone przez biegłych sądowych, opinie są jasne, rzeczowe i pełne. Za uznaniem opinii za spełniające powyższe cechy przemawia fakt, iż biegli odpowiedzieli na wszystkie zadane pytania, ich wnioski są logiczne i spójne. Korespondują zarazem zarówno z zebraną dokumentacją medyczną, jak i zeznaniami powoda. Przedstawione przez biegłych wyjaśnienia są miarodajne dla dokonania ustaleń potrzebnych do rozstrzygnięcia sporu. Powyższe nakazywało uznać opinie za wiarygodne. Ponadto należy zważyć, iż biegli posiadają fachową wiedzę oraz długoletnią praktykę zawodową w przedmiocie objętym treścią sporządzonych opinii.

Z zeznań powoda wynika zaś, iż przed wypadkiem nie leczył się z powodu dolegliwości kręgosłupa. Z uwagi na uraz odniesiony w wyniku zdarzenia z dnia 28 października 2010 roku podjął leczenie w poradniach w S. oraz w B., dwukrotnie odbywał rehabilitacje – w tym prywatnie. W związku z wypadkiem nie był hospitalizowany, nie były przeprowadzane żadne zabiegi operacyjne, nie wymagał opieki osób trzecich. Do chwili obecnej powód odczuwa bóle szyi przy jej skrętach i przy dłuższym pozostawianiu w pozycji siedzącej, a także okresowe bóle głowy w okolicach potylicy i skroni. M. Z. wskazał również na obniżoną sprawność i siłę oraz na drętwienie ręki. Powód nadal przyjmuje leki przeciwbólowe. Ze względu na dolegliwości odkręgosłupowe nie jest w stanie wykonywać pracy kierowcy, od stycznia 2014 roku jest osobą bezrobotną. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom powoda, gdyż są one spójne oraz konsekwentne, a przede wszystkim znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy.

Okoliczności sprawy wskazują, że wypłacona powodowi przez pozwanego tytułem zadośćuczynienia kwota 3.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia jest rażąco niska względem krzywdy, jakiej M. Z. doznał na skutek wypadku. Należy bowiem mieć na uwadze, że uraz kręgosłupa jest poważnym problemem medycznym. Stanowi najczęstszą przyczynę trwałej niezdolności do pracy, prowadzi do inwalidztwa, może być przyczyną śmierci.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę znaczny zakres konsekwencji obrażeń odniesionych przez M. Z. w wyniku wypadku z dnia 18 października 2010 roku. Powód doznał urazu kręgosłupa z następstwami neurologicznymi, a zdarzenie to skutkowało trwałym uszczerbkiem na zdrowiu powoda w wysokości 10%. Zgodnie z ustaleniami Sądu wypadek, w którym uczestniczył powód, spowodował długotrwałe cierpienia fizyczne w czasie procesu leczenia. Dokonując oceny zasadności żądania pozwu należy jednocześnie zauważyć, że obrażenia doznane przez powoda były na tyle poważne, że negatywnych ich skutków doświadcza do dnia dzisiejszego. Powód nadal odczuwa drętwienie i bóle ręki, a także bóle kręgosłupa i głowy. Uzasadniona jest przy tym obawa o jego stan zdrowia w przyszłości, bowiem, jak wynika z opinii biegłych, doznane obrażenia nie tylko mogą być źródłem stałych dolegliwości bólowych kręgosłupa i objawów podrażnienia korzeni nerwowych, lecz również przyczynią się do szybszego rozwoju zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. W obliczu doznanych przez M. Z. urazów nie ma żadnej gwarancji, że jego stan zdrowia się poprawi.

Sąd zważył jednocześnie, iż powód jest osobą młodą, ma zaledwie 29 lat, a doznany uraz ograniczył jego zdolności zarobkowe i pozbawił go możliwości pracy w dotychczas wykonywanym zawodzie. Aktualnie powód jest osobą bezrobotną, a dolegliwości bólowe i ograniczona sprawność ręki istotnie ograniczają możliwości powoda na rynku pracy.

Dokonując oceny zasadności żądania pozwu należy zauważyć, że doznany uraz nie łączył się z potrzebą wykonywania zabiegów operacyjnych, ani z koniecznością korzystania z pomocy osób trzecich. Obrażenia doznane przez powoda nie były również na tyle poważne by został on hospitalizowany. M. Z. nie wskazywał również na żadne dodatkowe

dolegliwości psychiczne związane z wypadkiem, nie korzystał z pomocy psychologicznej, nie ma także urazu do prowadzenia pojazdów.

Przy wymiarze zadośćuczynienia Sąd miał na względzie, iż musi mieć ono wymierną dla samej osoby poszkodowanej ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie celem zadośćuczynienia nie może być wzbogacenie pokrzywdzonego, a jedynie kompensata doznanych w wyniku uszkodzenia ciała, krzywd rozumianych jako negatywne doznania w sferze fizycznej i psychicznej, towarzyszące np. odczuwaniu bólu, lub będące konsekwencją ograniczeń i wyrzeczeń spowodowanych uszkodzeniem ciała.

Mając na uwadze wszystkie okoliczności, o których była mowa powyższej Sąd uznał, że odpowiednią kwotą należną powodowi tytułem zadośćuczynienia jest kwota 16.000,00 zł. Skoro pozwany w ramach postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 3.500,00 zł, to należało tytułem uzupełnienia zasądzić na rzecz powoda kwotę 12.500,00 zł. Dalej idące żądania powoda podlegały oddaleniu (punkt II wyroku).

O odsetkach orzeczono zgodnie z treścią art. 817 k.c. w zw. z art. 455 k.c. i art. 481 § 1 i § 2 k.c., art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Powód wystąpił do pozwanego ubezpieczyciela o wypłatę świadczeń w piśmie z dnia 12 lipca 2013 r., a więc przy uwzględnieniu ustawowego 30-dniowego terminu na wypłatę odszkodowania liczonego od dnia zgłoszenia żądania oczywistym jest, iż w dacie 12 sierpnia 2013 r. roszczenie stało się już wymagalne. W związku z tym, Sąd zasądził odsetki od tej właśnie daty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając. Powód wnosił o zasądzenie łącznie kwoty 16.500 zł, zasądzono na jego rzecz kwotę 12.500 zł, a zatem wygrał proces w 75,7575 %, a przegrał w 24,2425 %.

Powód poniósł koszty w łącznej kwocie 4.042,00 zł, na które składały się: opłata od pozwu w kwocie 825 zł, zaliczka na poczet opinii biegłych w kwocie 800zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Pozwany poniósł koszty: wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.400 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Zatem, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 2476,20 zł.

Na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) w zw. z art. 100 k.p.c., biorąc przy tym pod uwagę stopień uwzględnienia żądania powoda, Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w S., tytułem poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów sądowych: od powoda M. Z.kwotę 218,40 zł, zaś od pozwanego (...) S.A.z siedzibą w W.– kwotę 682,40 zł.